

BOHEMIA

Zeitung der Tschechischen
Demokratischen Federalisten
Journal of Czech Democratic
Federalists

REDAKTION

München 2.

Dachauer Str. 9/11, Germany
Postschliessfach 41, München 5 BS.
Telefon 1 26 88

Číslo 52. — 25. listopadu 1955.

LIST ČESKÝCH DEMOKRATICKÝCH FEDERALISTŮ

UVNITŘ LISTU:

- Právě křesťanství nebo jen pouhá slova?
- Dva set sedm milionů podvedených.
- Pravda o 17. listopadu 1939.
- RFE je americká propaganda.
- Protestujeme!
- Odpovídáme „Literárním novinám“.
- Vliv státu na výtvarné umění.
- Konečně pravda o I. odboji na Rusi.
- Svobodná tribuna čtenářů.
- Jednou větou...

OSLABENÍ DUCHA ŽENEVY

Nepřeceňujme neúspěch konference zahraničních ministrů

Dvacetihodková konference, která uzavřela dvacetidenní ženevskou konferenci zahraničních ministrů, vyjadřuje správně bezvýslednou jednání mezi zástupci Západu a SSSR. Jenom blízkost se volby v USA a ve Francii, těžká pozice Laureovy vlády a hrozící znehodnocení anglické libry, které nutí V. Británii doufat v rozšíření hospodářských styků s komunistickými státy, zabránilo, že zahraniční ministři Západu konferenci nepřerušili, i když již bylo jasno, že v otázce sjednocení Německa a evropské bezpečnosti se nedosáhne žádného kompromisu. Konference však měla jednu kladnou stránku: oslabila značně iluzi „ženevského ducha“ a definovala jak ze západní, tak i z východní strany podmínky pro koexistenci.

Tak, jak nebylo třeba přeceňovat usměvavé setkání představitelů Západu a SSSR v létě t. r., tak by ani nebylo dobře přeceňovat neúspěšný výsledek konference zahraničních ministrů. Molotovovo „neje“ neznamená totiž, že sovětská zahraniční politika se nebude i nadále pokoušet o „mírové spojení“, naopak, zesílí pokusy o navázání spojení s jednotlivými demokratickými státy, aby tak oslabila jednotnou frontu proti Východu. Návštěva norského ministerského předsedy Gerhardsena v Moskvě, jehož země je členem NATO, je příkladem budoucího postupu sovětské zahraniční politiky. Pochopitelně budou při tom využívány všechny difference mezi jednotlivými nekomunistickými státy, stejně jako jejich rozdílné představy na různé mezinárodní otázky. Již při ženevské konferenci byl mnohdy pozorovatelný překvapen, že západní představy o koexistenci nebyly vždy jednotné.

Připravované hromadné přijetí nových 18 členů do Organizace spojených národů, při čemž mají být přijaty i komunistické státy jako Albánie, Bulharsko, Rumunsko, Maďarsko a Mongolská lidová republika, je jakýmsi protikladem k odmítnutí sovětského plánu na zlepšení styků mezi Západem a Východem. Západ, který má námitky proti přijetí Mongolska, nenamítá však nic proti členství ostatních čtyř komunistických států v OSN. Nemusíme ani zdůrazňovat, že to využívá komunistická propaganda, která tak ve své vnitřní politice vyvolává nepřívětivý výsledek v Ženevě a že vedle toho bude znovu oslaben protikomunistický odpor v jmenovaných kom. zemích. Souhlas USA, Francie a Velké Británie se členstvím dalších komunistických států v OSN, odporuje v každém případě všem prohlášením západních představitelů o nutnosti osvobození t. zv. satelitů z komunistického područí. V USA se sice dnes již mluví o dalším zvýšení studené války, ale my chceme jen doufat, že tato bude vedena odhodlaněji a s lepšími úspěchy, než tomu bylo doposud.

Rychlé pokračování postavení západu

DALŠÍ ZLÁKANÉ OBETI „IIEPND“

Jedna dalších ztroskotanec, kteří se vrátili na Západ, ztroskotali do nevolného vlasti z Německa: K. Možík, K. Maříček, J. Bauffler, Otto Sopansche, Fr. Novotný, Oldřich Edr, K. Pienaus, Jozef Černý, z Rakouska: Fr. Koklar, Ant. Marcalik, Fr. Suchý, V. Sindelák, J. Antone, Jiří Krček a Lad. Bednář; z Kanady: Al. Nikodym, Fr. Vaněk, Zl. Čekrova, Fr. Čekal, Ant. Lukáš s manželkou Irenou, Ant. Zerkel s manželkou Helenou, Vl. Diviš, Fr. Vals, Fr. Hrnčíř, Jiří Dvořák, Rud. Němec a Al. Příbys; z Indočíny přes Francii: Fr. Čubr. Ed. Kypka, V. Majer, Jos. Reispies, Jan Smež, Jan Pulkár, z Francie V. Žiga, z Argentiny Jan Kozár, z Indonésie V. Šafner, z Izraele Zl. Straková, z Brazílie K. Douček, z Austrálie Pavel Janček, z Anglie Markéta Hladká (s třemi dětmi) a z Norska Jos. Ujčík (1896). Kromě Ujčíka se jedná o osobu ve věku 20–35 let. Podle dosavadních zpráv, komunisté „amnestii“ neprodávají, je možno říci, že její výsledek je úplným ztroskotáním akce IIEPND, neboť komunisté si slibovali, že na hranicích bude tlačeno. Všechno ono 10%, které se přibližně vrátilo, je vážným varováním pro exil, aby vymýtil příčiny, které přiměly ony zoufalce k návratu. Za zámku stojí i okolnosti, že komunistům se nepodařilo získat k návratu ani jediného ze známějších exulantů, jak se to podařilo komunistům polským, rumunským a maďarským.

Čtěte protest na 3. straně

německé armády nesporně posílí posíci západní Evropy, když vedle toho se stále intenzivněji připravuje vytvoření Spojených států západoevropských, včetně Německé spolkové republiky. Každý demokratický Evropan vítá tento plán, neboť ví, že jen tak je možno neutralizovat všechny infiltrační pokusy ze sovětské strany, které může, vedle jiných států, pocítit i Německá spolková republika, když známý „převrácený specialista“ V. A. Zorin, jako velvyslance Sovětského svazu na území Záp. Německa, započne své dílo. Spojením Záp. Evropy by se rovněž zamezilo opakování vývoje, jaký je dnes v t. zv. balkánském paktu, jehož význam vlivem sblížení mezi Jugoslavií a SSSR a následkem sporů mezi Řeckem, Tureckem a Velkou Británií o Cypř, neustále klesá. Při tom se ohnisko válečného nebezpečí přesunulo na Střední Východ. Komunistické státy využívají rozpory mezi Egyptem a Izraelem, dodávají Arabům zbraně a uzavírají s nimi hospo-

dářské a přátelské smlouvy. To právě znovu odhaluje jejich „mírovou politiku“, která dnes stále ještě svádí mnohé západní představitelé.

Každý z nás exulantů, který se snaží varovat před komunistickým nebezpečím, setkává se velmi často s nepochopením nebo je dokonce posuzován jako zaujatý a nekritický odpůrce komunismu. Komunisté však chápou, že právě mnohý exilní politik nebo novinář je mnohem zkušenější v odhalování jejich plánu a proto budeme i v budoucnosti předmětem zvýšené pozornosti Východu. Pokus o likvidaci exilu bude veden komunisty ještě intenzivněji, aby tak vyřadili další element v jejich plánech k získávání další pudy v nekomunistickém světě. Je tedy ve vlastním zájmu svobodného světa, aby stál s námi v jedné frontě a bojoval nejen za udržení své svobody, nýbrž i za obnovu svobody národů, žijících dnes pod komunistickým režimem!

VI. Pekelský.

Další útoky Prahy proti „Bohemii“

Komunistická propaganda útočí proti „Bohemii“ stále nervosněji. Vzpomínáme jen útoky pražského rozhlasu z 22. 10. t. r. a 7. 11. t. r., útok bratislavského rozhlasu z 24. 10. t. r., útok „Literárních novin“ z 29. 10. t. r. atd.

Zvláštní pozornost zasluhuje obsáhlý útok pražského „Hlasu domova“ z 8. 11. t. r., nadepsaný „Konec bludných nadějí“, jehož autorem je V. Karel (K. Vaněk). Je v něm přítomně spíláno Fr. Janík-Horákovi. Proč Soudruh V. Karel, o němž není možno říci, že by byl mistrem pera, dopustil se ve svém článku hned dvou chyb. Za první přiznal, co komunisty tak velmi znervosňuje: naše varování před rozkladným vývojem materialismu a naše otevřené psaní za očistit exilu a tím i za ozdravení a znečistění protikomunistického odboje, neboť komunistům ne nehoví více, než mravní rozklad exilu. Za druhé zapomněl, že nepíše nesmyslné slatániny o exilu neinformovaným čtenářům „Budého práva“, nýbrž že píše do časopisu, který je rozšířen exulantům a kteří vědí lépe, než soudruh V. Karel, jak „Bohemia“ píše a co hájí — že není nějakým přikrčeným služebníčkem dolarové pokladny, na níž sedí Ferd. Peroutka, a že hájí zájmy národa a prostého, zdravého exila — právě těch utiskovaných a bezprávných.

V. Karel v úvodu píše m. j.: »Byla by ovšem těžká chyba považovat pana Janík-Horáka za nějakého neškodného snílka, který si jen ulevil ve svém hoři. Je zapřísněným nepřitelem. Ve svém článku prozrazuje nepřívětivou nenávisť k novému Československu a hlásí kazimírské teorie. Nechce vzít na vědomí vyhládku na zmínění mezinárodního napětí a myšlenka na možnost pokojného soužití mezi státy různých zřízení jej dráždí do nepřítelosti. Říká to bez osvědčení, napluo ... můžeme ujmout každého, že koexistence je dočasná.« Vidá, jak vši názory má tento zapřísnělý „idealist“. To hned přestává lovit rukama nad osudem „exilu“ a chladnokrevně se ohání hrozbami. Ničení, zabíjení, válka — to je jeho „humanistický“ koncept. Na štěstí jsou na světě mnohé síly, které takové krvežíznivce v beráním rouchu odkáží do patřičných mezí.

Co k tomu říci? Komunistické fráze o krvelačných válečných švábech nás nemohou oklamat. Proto naprosto jasně odpovíme: Odesli jsme do exilu bojující za svobodu vlasti. A kdybychom dnes nebo zítra byli postaveni před volbu, zda otroctví nebo osvobodeneckou válku, pak volíme válku tak jako kdysi velký Američan Abraham Lincoln!

I E. Langendorf je býv. komunista!

Fr. Janík-Horák

V posledním čísle „Bohemie“ jsme napsali na adresu příslušných amer. úředních míst, že chceme slyšet jasnou odpověď, jaké jsou záruky, že J. Firi, nyníjší řed. čl. odděl RFE v Mnichově, není i nadále ve styku s komunisty. Současně jsme připojili, že bude-li uvedený dotaz ignorován, vrátíme se povinností v zájmu bezpečnosti nekomunistické části národa a exilu veřejně vyslovit projev nedůvěry čl. odděl. RFE a veřejně varovat Čechy doma i v exilu před jakýmkoli stykem s tímto podnikem. Naše dotaz je dodnes ignorován. Důvodem je, že dotaz je dodnes ignorován. Důvodem je, že dotaz je dodnes ignorován. Důvodem je, že dotaz je dodnes ignorován.

Naše žádost není planým blátem na poplach. Věřte, že je něco šnilého — a to šnilého — v RFE. Exilní i německá veřejnost je vzrušena nad zjištěním, že na př. Miloš Vaněk a jiní vedoucí redaktoři z RFE jsou býv. komunisté. Když tuto věc nejdříve v minulosti uveřejnil německý časopis, byl to pan Ernest Langendorf, amer. tiskový šéf RFE, který vzal tyto býv. komunisty v ochranu. Dělal jim až napádné vášnové advokáty. Proto jsme se zajímali, kdo to vlastně je, ten pan Langendorf, který v RFE zastupuje jedno z nejdůležitějších míst. A zjistili jsme, že tento pan Langendorf je bývalý komunist! Je třeba zdůraznit cestu, která ho vedla do komunistického tábora: Kolem r. 1950 byl členem levého křídla soc. dem. studentů v Berlíně a odsud přešel ke komunistickým studentům. Tedy nikoli z nerozvažnosti a neuvědomělosti. Levé křídlo soc. demokratu mu bylo ještě málo marxistické, ještě málo rudé, ještě málo prasevického! Po r. 1955 pracoval v komunistické ilegaliitě a emi-

groval do Francie. Po porážce Francie odjel do USA. V Evropě se vynořil po porážce Německa r. 1945 jako vedoucí úředník amer. okupační vlády v Bavorsku, kde m. j. působil licenční německým novinám. Kdo ony licence dostal, je v Bavorsku obecně známo.

Tato překvapující minulost pana Langendorfa vysvětluje velmi mnoho. Mnoho jiné říká, že nemá významu již děle poukazovat na komunistickou minulost zaměstnanců v čl. odděl RFE, a odvodit, že pro všechny ony podložené protesty jsou Američany v RFE tak provokativně ignorovány. Vše rovněž říká, že je nejen naším právem, nýbrž povinností, zajímat se o minulost vedoucích Američanů v RFE. Neboť jaké jsou záruky, že pan Langendorf není ještě i dnes ve styku se svými věrejšími soudruhy v Německu a na Východě? Chceme slyšet ony záruky! Žádáme odpověď! Máme na ni plné právo, neboť RFE, jehož je pan Langendorf vedoucím úředníkem, mluví k našemu českému národu a to způsobem velmi podivným, a má styk s naším českým protikomunistickým odbojem!

1) Připomínka má své meze. Můžeme předložit desítky a desítky článků, jež jsme za posledních 4 roky napsali v nejlepším úmyslu upozornit na neudržitelné základy v RFE. Zároveň jež nebezpečně ohrožují samu existenci našeho národa a bezpečnost exilu. Jakož i pevnost protikomunistické fronty Západu. Naše dnešní stanovisko proto není nějakým bezvýhodným revoltou, nýbrž rozvážným, pevným krokem ve chvíli, kdy víme, že již není dovoleno děle mlčet.

Abyste nebylo omylem, podotýkáme, že je zbytečné, snažit se nás omílet případnou nabídkou dolarových míst. Stejně tak podotýkáme, že nežádáme pro protikomuni-

NA PRANÝŘ

Dne 17. 10. t. r. v 7. 10. hod. ráno byl při výkonu služby v LSCo (kompanie) v Nahlbollenbachu zákeřně zastřelen dosud neznámým pachatelem 78 letý Jos. Mehlis, býv. majitel autodružky z Prahy. Vrah provedl vraždu tak, aby vzbudil zdání, že šlo o sebevraždu. Podrobným vyšetřováním však bylo zjištěno, že jde o vraždu. Při tom vyšlo najevo, že s puškami stráží bylo před nástupem služby manipulováno (byly jim i vyměněny náboje za prázdné patroky), aby se v případě potřeby nemohly bránit. Jsou vyslovovány domněnky, že motivem tohoto zločinu měla být plánovaná sabotážní akce. V rvebniku Berlin-Hannover byl zatčen sovětský špión Wasil Denisov alias Fritz Müller, který byl v exilu silně protizápadní jistými amer. kruhy. V Berlíně byl zatčen pro podezření ze špiónáže pro SSSR ukrajinský soc. dem. novinář Boris Levický z Mnichova. V Buenos Aires byl zatčen polie, komisař Salomon Wassermann, který je obviněn z nehlásného mučení polit. vězňů.

Šu-King zůstal dal tu studnu věnou
žiznivých reťů, pramen neskonaly,
z kad ku koupelím voda čerpala se
pro duše znavené a znečištěné.
Na pět set literátů selhytat kazal,
jichž srdce plála nadšením a pýchou,
a za živa je zasypat dal zemí.
Jich věla mrtva jsou, však duše jejich
se vznese v říši duchů, aby byly
jak na zemi kdys, tak i onde, reky.

J. S. Machar.

DR. WALTER BECHER O RFE

Sudetským politik Dr. W. Becher, posl. bavorského parlamentu, uveřejnil v „Sudetendeutsche Zeitung“ 19. 11. t. r. své stanovisko k RFE, v němž pravil m. j.: »Dříve či později musí být zodpovězena otázka, zda pro potenciál Západu, stojícího v existenčním boji, je důležitější polit. dynamika německého národa a rovněž Němce z Východu, než vliv hrdky emigrantů, kteří nemají za sebou nic jiného než špatné jmeno a pohybnou, katastrofální politiku... Nemáme důvodu radovati se nad Moskvou docíleným zákazem rozhlasu, který je skutečným hlasem svobodného světa. Všechny likvidaci rozhlasu, který se neočistil přesvědčivým způsobem činu od obvinění, že je rudým kukáčem vejmecem ve svobodném světě, bychom vzali na vědomí bez nejmenší účasti.«

stický exil žádné milosrdenství, nýbrž jen právo a spravedlnost — a to od každého, tedy i od jednotlivých kruhů Západu. My jsme si vědomi naší povinnosti naprosto věrnosti vůči Západu. Západ však má stejně tak povinnosti vůči nám — neboť, řekneme to otevřeně, my jsme v exilu i velkou zásluhou či vinou některých západních kruhů a činitelů. Proto pozorujeme s velmi smíšenými pocity následující zjevy:

1) Zatím co komunistický Východ se dnes snaží všemi prostředky získat protikomunistickou emigraci, která je na Západě jediným nebezpečným expertem Východu, jistě amer. kruhy, které vedou „studenu válku“, a obstarávají styk s emigrací, emigraci svým jednáním a chováním jen strážejí na kolena a staví proti sobě a podněcují nebezpečný antiamerikanismus.

2) Na jednu straně se mluví o boji proti komunistické neuvědomělosti a na straně druhé systematicky se přehliží nemravný život oněch dolarů placených hlasatelů. Na jednu straně pánuje již více než 7 let neuvěřitelná bída řadových uprchlíků a na straně druhé je trpěno a podporováno vytvoření zkomunizované společnosti exilních dolarových slechtů v RFE a jinde, která s politickým exilem nemá již vůbec nic společného. Tito dolaroví služebníci s pokřivenou pátou již roky pořádně v mnichovských přepychových hotelích plesy, při nichž jen za sál platí za jediný večer DM 4.000.—, zatím co řadová polit. uprchlíci v IBO táborech se od r. 1948 přizpůsobovali jako „caribhradští psi“ — přehráváním hromad odpadků.

3) Na jednu straně jsou poctiví protikomunisté znemožňováni a existenčně ničeni falešnými denunciacemi a podezíráním a na straně druhé jsou do vedení exilu a do všech dolarů podporovaných institucí proti vůli exulantů prosazováni naneštěstí podezřelí býv. komunisté a komunističtí agenti, jejichž rudá minulost je před veřejností úzkostlivě tajena!

Zde mluví „Hlas jeho pána“!

RFE je americká propaganda

Píše Sirius

V naší době se dějí zázraky. Otočíte knoflíkem a ozve se vám „Hlas svobodného Československa“. — Zázrak! Nejen tedy, že Československo je svobodné, ale má dokonce svůj hlas a tento hlas zaznívá denně bez přerušení a bez ustání čerem. Kdo si nazval naši dobu „dobou permanentní lži“. Máte smůlu, kdykoliv tím knoflíkem otočíte, připomenou si toto označení naší doby. Ne, že byste snad chtěl oheň „Hlas“, který se vám vlní do uší, nazvat „Hlasem permanentní lži“, ale pouze proto, abyste si ověřil vlastním sluchem, že existuje i dnes ve slonu života ona zapékavá slohová figura, která stárí Rimana Fikali „contradictio in adiecto“ smyslový protiklad, řekl bychom dnes.

Zapeklitý „Hlas“ hlásá denně „svobodné“ Československo. Přitom ale denně tvrdí, že Československo leží v okovech a čeká pouze, až je „Hlas“ probudí. Nebo snad to „svobodné“ Československo žije v exilu? Protože bývá nejlépe nabratí si čisté vody přímo u pramene, podívejme se, co o věci soudí ti, kteří tento „Hlas“, aby byl svěží, natírají dolary, načež se domnívají, že se místo Jary Kohouta ozve Adolfinu Parti. Časopis „Newsweek“ je list poctivý, neznalý zálibností. Chápe americké veřejnosti sdělení, jakých výsledků dosahují oni natadoři, kteří svůj hlas vypouštějí ve dne v noci na vlnách černo, obrátil se na dva z nich, pana Roberta Langa, který je podle sdělení „Newsweeku“ 34 roky starý a byl předtím, než objevil „Hlas“, reklamním šéfem „General Foods“, a na pana Williama Rafaele, který je podle téhož sdělení 31 roku starý a byl „radio writer and producer“ kdosi na dalekém Západě, a požádal je, aby se o své činnosti vyslovili. Oba tyto znamenití znalci Evropy a odborníci v oboru psychologie měli rozhodně úspěch: dokázali tahat z kapsy důvěřivých lidí v Americe po několik let miliony dolarů. K čemu? K tomu jedinému cíli, aby své vznikající dílo obračeli znovu v prach a popel a pak je zase znovu stavěli. „Newsweek“ sděluje překvapenému americkému čtenáři, že propaganda „Hlasu“ vedla nikoliv k tomu, aby se upřehliči rozjásali a křepčili radostí nad tím, že jsou na Západě, nčtrž k tomu, že se upřehliči zase vrátili odkud vyšli — do země a vlasti svých. „Tito unvratili“ — praví „Newsweek“ — se objevil v satelitních zemích v rozhlasích a novinách. Mnoho lidí v Evropě je přesvědčeno, že USA a Spojenci zanedbali upřehličky ze země za železnou oponou. Po pravdě je nutno říci, že tisíce upřehliček žijí v táhorech, které se rozpadají, bez naděje na zaměstnání nebo další emigraci. Když puvádívá vyprávění o svém životě v těchto táhorech vysílá na vlnách svého rozhlasu, pak by vystříleno pouze tisíc navrátilců k tomu, aby věštila zisku západní propagandy za několik posledních let byla úplně odepsána (effectively nullified). Protože od té doby, kdy „Newsweek“ objevil tyto pravdy pro své čtenáře, se počet navrátilců zvětšil, lze říci, že „Hlas“ se osvědčil tak znamenitě, že jeho činnost byla už dnes „effectively nullified“. K tomu, aby nějaká činnost byla za pár let obračena v prach a popel a aby ti, kdož tak činí, i maláše mohli namalovat veřejnosti, že co oni činí, dobře činí, je třeba opravdu čela jak popelšní dvůr, abychom citovali české přísloví.

Copak český spisovatel hledal „umístění“ v syrečkárně?

Nepochybně je to, že pan Lang jako reklamní úředník „General Foods“ mohl znamenitě propagovat třeba aroma olomoneckých syrečků. Pochybné však, že by tento muž mohl promluvit k sedci českého člověka. Pan Rafael je asi neméně známý „producer“ patrně odměkčů z Milwaukee. Má asi smysl pro pivní humor, když jako oviduální doklad své činnosti a svého umu vrazil reportéru „Newsweeku“ do rukou fotografii Jary Kohouta, který je v tomto ne neutichajícím americkém časopise označen za „top star“. Pamatujeme pana Jaroslava Kohouta, jak v Aréně na Smíchovské soupal nohy o prkna, jež znamenají svět a tázal se obecněstvar: „Byl už jste někdy v Ozúze?“ Tento knoflík, který v puvádím nemučkém znění místo Ozúze rýmoval na Elberfeld, přednášel pan Kohout dělavčivým tempem a na otázku sděloval hned odpověď: „Jsem je vám dčvát toužících, neli toužících, ach toužících...“ Tenkrát pan Kohout ovšem neušel, že se jedinou proměnou v „top star“ s dolarovou záží „top staru“, který bojuje notesem proti komunismu. Aby bylo jasno: nemáme nic proti tomu, že pan Jára Kohout putuje do Ozúze — přejeme mu, že tam nalezně množství dčvát toužících, ale představovat hlas pana Jary Kohouta za hlas Československa nebo dokonce svobodného Československa, proti tomu se nám ježí i ten poslední chlomeček v nose! Když „Hlas“ nenašel žádné jiné výchůtí, aby ho i obrazem představil amer. veřejnosti, pak obraz Jary Kohouta, sklebičho se na čtůně, působí jako výsměch všem těm, kdož trpějí a umírali pro svobodu vlasti a své poslední upřehličky pojímali vážně, považující se za nosiče pochodní svobody.

Co našli tito idealisté? Rozhodně nenašli mnoho Československa v „Hlasu svob. Československa“. Při nadšení a oddanosti k své domovině chtěli promluvit opravdu svobodně do Československa. Lidé, kteří propagovali syrečky, nemohli ovšem pochopit, že jsou také jiné věci na světě než dolary. Pro spisovatele, kteří přišli do ciziny, aby své pero namáčeli do inkoustu svobody, měl „Hlas“ jen stereotypní odpověď: „K našemu

politování musíme Vám sdělit, že nemáme pro Vás vhodně umístění.“ Jako by český spisovatel hledal „umístění“ v syrečkárně! A kdopak rozhodoval v tomto podniku, který založil menager „General Foods“, o síle a účinnosti slova českého spisovatele? Snad velký Českoslovák pan Glimcher, který nemí ani slova česká? Nebo britský Českoslovák pan Pick, který víc jak desítkrát Československo ani neviděl? Nebo horoucí Českoslovák pan Firt, býv. poslanec a předseda rozpočtového výboru čsl. sněmovny, který

Tuto sklebičí se tvář Jary Kohouta představil W. Rafael amer. veřejnosti jako symbol českého boje za svobodu.

se nemohl dočkat, aby se stal americkým občanem, jak horoucně miloval svou vlast? A tito pánové považují za nejlepší věc vysílat sklepy páne Kohoutovy, jako výsměch trpícím národům?

To, co se tu děje, není už jen neznalost evropských poměrů, kterou se kdejaký přehltnutí omlouvá. To je vědomé a cílevědomé pohrdání národem za jehož „Hlas“ se tito pánové vydávají.

Českom. samostatnost jako národní cíl a vrehol jeho stálých tužeb vyhlásili čeští spisovatelé ústí Aloise Jiráska při květnových oslavách Národního divadla v Praze r. 1918. Národ měl jasný cíl a jasnou cestu. Čeští spisovatelé nebyli tehdy vasa'y páni Firta, Glimchera a Picka. Byli skutečnými českými spisovateli. Také by si byl nepochybně rozhodnout o nich někdo, kdo za vrehol české vzdělanosti považuje Jary Kohouta.

Osobuji si právo rozhodovat o tom nejvyšším, co český národ má: o jeho spisovatelích!

„Čechoslováci“ kteří buď nemají ani český nebo s českým myšlením jsou v naprostém rozporu, propagandisté, kteří i v propagandě musí tak stoprocentně selhat, protože neznají a nemohou znát strojen české mysl, nejsouce etnickými Čechy, si osobují právo rozhodovat o tom nejvyšším, co český národ má: o jeho spisovatelích!

Kam jsi se poděla, ty krásná svěží, pruzná a výrazná česká řeč? Kdo se to opovazuje prohlašovat se za tvůj hlas? Žní to ještě čestná za přijímání, jehož knoflík je nařízen na tak zvaný „Hlas“. Je to jakási kostlařina řeči, krábat se tu jazyky, jak by řekl Karel Matěj Čapek-Chod, kterého by ti, kteří se považují za „Hlas svob. Čsl“, ani nevzáli na vědomí. Jakéhopak „umístění“ se ti dostalo, má nádherná řeč česká? Kdo to tu mluví řečí Vrchlického, Sovovou, Zeyrovou, Jiráskovou, Winterovou, Gebauerovou, řečí Boženy Němcové, Karolíny Světlé, Terezy Novákové? Kdo? Jsou to snad poslední Franti Šauera ze Žitkova? Nebo se tu rozezvůčela kavárna Rokoko? Proti této řeči, kterou mluví tak zvaný „Hlas“, byla řeč dobrého vojáka Švejka čestnou přímo klasickou!

Je všeobecně známo, jakou lázu utrpení prošel mezi těmito lidmi i jediný spisovatel český, kterého podnik, jenž považuje za výraz české kultury Jary Kohouta, vzal na vědomí: Jan Čep. Pánové, kteří dostali jeho rukopisy do ruky, prohlašovali je zpočátku za nesrozumitelnou slátaninu. Ne dupal — roždupal měl Jan Čep tuto atmosféru výsměšné povrchnosti, naparující se nadutostí, která zákonem dolaru chce nevlátit a rozvratit nejen český exil — to už se dokonale podařilo — ale i něco daleko důležitějšího: čestnou jako nástroj naší národní svobody!

Upíral-li se kdy český duch k Americe, pak k Americe Lincolnově!

A jakou to svobodu hlásá „Hlas“? V Americe kdysi vyvstal muž, jehož noční klid rušila příšerná věc: vzpomínka na otroky! Jmenoval se Abraham Lincoln. Volal raději válku než otroctví. Upíral-li se kdy český duch k Americe, pak k Americe Lincolnově. Co společného s Lincolnem mají však lidé, kteří se nechťejí znovum pouze statku nešťastné země, ale chtějí ji prostoupit rozhodovat o hvě a nebyti českých vzdělanec a spisovatelů, o hvě a nebyti české řeči, o hvě a nebyti všeho, co je nám drahé a co tvoří podstatu naší bytosti?

Československo nevytvořilo Radio svobodná Evropa ono nevzniklo tím, že by bylo

pánové od „General Foods“ rozdávali své molitné psychologické zkušenosti. Vzniklo tím, že národ budoval vědomě svou národní tradici a že nasadil svou národní vůli. Jaký úpadek, jaký to pohled na lidi, honosně si přisvojující jméno politiků, kteří prvního čekají na honorář, který jim poskytně ručka, jež je svírá a propouští podle toho, jak se jí zachce!

„Hlas svob. Československa“ je skutečně podnik milionový. Je to opravdové shromáždění dokonce víc jak šesti mil. A bylo by konečně hostejno, co si tito lidé myslí a co podnikají, kdyby to myslili a podnikali za sebe nebo za své chlebobáre.

Čsl. odděl. RFE mluví pouze za nepatrnou skupinku špatně česky mluvících cizinců

Je však nutno otevřeně říci, že s Československem tento „Hlas“ nemá pranic společného a že užívá jméno „Hlas svob. Československa“ neprávem, protože mluví pouze za nepatrnou skupinku špatně česky mluvících cizinců. Páni se prozradili sami, neboť „Newsweek“ praví doslova: „Radio Free Europe je jediný nástroj americké propagandy. Bylo ho použito pro národy komunistických satelitů.“ Zde tedy nejde o českou a slovenskou, ale americkou propagandu. Nemáme nic proti tomu, aby si Američané dělali propagandu třeba svrháváním lahvi Coca Coly nad Československem, ba považovali bychom tuto propagandu dokonce za účinnější, než shazování letáku, ale máme velmi mnoho proti tomu, aby podnik, který jeho řídíci sami v rozhovoru s novináři označují za jediný nástroj americké propagandy, mluví českou veřejnosti doma i za hranicemi tím, že se označuje za „Hlas svobodného Československa“, kterým nikdy nebyl a za daných poměrů ani být nemůže.

Nezávadně nikomu horv dolaru. Členům „Hlasu“ tím méně, že si dovedeme představit, co by zksili, kdyby je jednou doma „přivítali“. Budtež jim jako takovým přány jejich záhavyčky. Avšak podnik, který je vlastně eizi záležitostí, nemá práva označovat se za „Hlas svobodného Československa“.

V Americe byly dány kdysi do prodeje gramofonové desky. Na jejich textovém terčku je vyobrazen pes, jak se dívá do gramofonového násadce a slyší tam hlas svého pána. Tyto desky nesly proto značku „His Masters Voice“.

Jsouce vždy ochotní pomoci lidem, kteří mají „trouble“, neuvážíme proto čsl. odděl. RFE, aby se napříště označovalo za „Hlas jeho pána“; označovat se za „Hlas svob. Československa“ považujeme za zjev, který patří sice do doby permanentní lži, které však nemá nejmenšího opodstatnění.

Protestujeme

vážné a ualehavě proti udělení Nobelovy ceny míru Vysoké komisi pro upřehličky při Organisaaci spojených národů!

My podepsaní jsme svobodní čeští žurnalisté, ale jsme rovněž antikomunističtí exulanti. Za více jak 7 let našeho exilu jsme viděli vlády a národy svobodných zemí, jak v spontánním hnutí lidské velkomyslnosti věnuje nesmírné úsilí, aby pomohli politickým upřehlikům najít cestu do nového života. Činili jsme hlubokou vděčnost. Na druhé straně však jsme viděli tisíce a tisíce upřehliků, živočichů v nepřítelství lidské lidě. Viděli jsme sta nemocných a zoufalých rodin. Viděli jsme řady upřehliků, kterým třeba jen malá mravní nebo hmotná pomoc mohla vrátiti ztracenou víru v lidskost, marně čekají po dlouhé měsíce jako obětivé darované svobodnými národy.

Proto můžeme s vědomím plně zodpovědnosti před celým svobodným světem prohlásit, že lidé upřehlici se stali nejlepším obchodem našeho století!

Upřehlici hvě bezosválně oloupení. Ohrděli jen neuvěřitelně nepatrný zlomek darovaných prostředků, které prostý muž či žena ve svobodném světě odepřeli svým vlastním dětem, aby tak pomohli nuzným lidem bez domova. Převážná většina těchto velkorysých darů byla dovezeně či dokonce nedovoleně bez studu a ohledu spotřebována jedněm pro užitek jejich správen a administrace.

Uvedené skutečnosti měly katastrofální následky. A jestliže se za posledního půl roku zmítalo ve svobodném světě do ne-svobodného Československa na komunistickou „armadu“ celé Pě všech českých a slovenských upřehliků, je to rovněž následkem uvedených skutečností. Ze počet navrátilců nebyl daleko vyšší, není zůstlou činnosti Vysoké komise pro upřehličky, nčtrž jen a jediné zásluhou vnitřní pevnosti a uvědomělého idealismu českých a slovenských upřehliků.

Zodpovědnost za tyto smutné a ošrsopei skutečnosti nese bez výskerkých pochyb v nejvyšší instanci Vysoká komise pro upřehličky při OSN, jejíž povinností bylo dozírat a kontrolovat nesčetné organizace a instituce, mřhající prostředky, určenými k uslechtilému účelu. Nobelova cena míru proto neměla a nemohla být udělena Vysoké komisi pro upřehličky a tato Vysoká komise nemá mravní právo jí přijmouti! Její udělení Vysoké komisi se rovná přímo provokativnímu výsměchu, vmetnému ve tvář všem oloupeným, bezprávným upřehlikům a znamená vážné zlehčení jména Nobelovy ceny míru. Znamená rovněž vážné a nebezpečné zviklání víry v pevnost mravních zásad svobodného světa. Proto tak rozhodně protestujeme. Náš protest má rovněž ukázat a dokázat, že v demokracii a svobodě — na rozdíl od totalitních režimů — může i člověk bez práv, majetku a domova žádat brze strachu a nebezpečí nápravu křivd a že může nalézt spravedlnost.

Abychom nezvrátitelně podložili náš protest proti takovému udělení Nobelovy ceny míru, a vyřené obvinění, že lidé upřehlici se stali nejlepším obchodem našeho století, zakládáme pracovní sdružení, jehož úkolem je sebrat stovky nesporných dokazů a svědectví. Dokazů, které ořesou svědomím světa.

Současně žádáme mezinárodní instituce, žádáme vlády a sněmovny, světový tisk a veřejné mínění, aby podpořily náš protest proti udělení Nobelovy ceny míru Vysoké komisi pro upřehličky při OSN a aby přezkoumaly všechny, napravily a zastavily tento ponižující obchod s lidským zoufalstvím a lidostí!

Poznámka red. B. Tento protest, který byl vydán v anglické řeči, je současně rozeslán na 1.500 redakcí, významných institucí, státních podniků a umělců v celém svobodném světě. Čtenáři, kteří jej chtějí poslat ještě na jiné adresy, ať nám laskavě napíší, kolik vřusku potřebují, zdarma jim je zašleme.

Viktor Dyk:

APOSTROFA

Promiňte mi tvrdá moje slova, která ze spaní vás vzrušila, promiňte, že drzost vetřelcova právě chvíle nevytáhla.

Stěká pes, a strachem křičí děti. Ne, zde není pro mne uštláno, přišel jsem jen večer povědět: Buďte připraveni na ráno!

Stěká pes, pes ozve se mně v budou, celý ves se záhy rozstěká. Kamarádi, myjí sobě ruce! Básník řekl: Cesta daleká!

Tiše hledím na hrbitový výkol. Jenom vítr pláče po pláti. Odpusťte mi nepřijemný úkol. Neříkám však: Marné volání.

Odpusťte mi prsty nemotorné, jimiž přilíh různě klepátno! O dom dál jdu říci slovo vzdorné: Buďte připraveni na ráno!

PODIVNÉ PSANÍ „ČECHOSLOVÁKA“

Již mnohokrát jsme poukázali na velmi podivné psaní Jostenova nár. soc. „Čechoslováka“. Věnujme dnes malou pozornost případu Dr. Josepha Kubička, nového brazilského presidenta.

„Čechoslovák“ věnoval 16. 9. t. r. J. Kubičkovi celý slavný úvodník, v němž napsal, že bude chloubov, když se stane presidentem Brazílie. J. Kubiček v té době již dlouhé měsíce pořádal předvolební schůze po loku komunistických předáků a spolurečníků, neboť kom. strana Brazílie ho plně podporovala. Jasně to řekl i pražský rozhlas 15. 10. t. r.: „Kandidaturu Kubička a Geularta podporovala také kom. strana Brazílie, která ve vířezství těchto kandidátů vidí možnost vytvoření široké, demokratické a vlastenecké fronty.“ Ve stejném duchu psaly celostránkové agitáční články i brazilské komunist. listy, jako na př. „Noticias de Hoje“ z 29. 9. t. r. A Kubiček závazně stihl komunistům na předvolebních schůzích, že bude-li zvolen presidentem, prosadí, aby kom. strana Brazílie, která je doposud stranou zakázanou, byla vládnou povolena a uznána a že komunistům předtí spojené ministerstvo vnitra a justice, tedy ministerstvo, jež rozhoduje i o emigratech a emigraci, a k tomu programu nár. soc. emigrantský „Čechoslovák“ jásá a přise oslavně úvodníky!

S. Ghelfand.

Fr. Janík-Horák.

Dr. Helena Koželuhová.

Dr. Jan Král.

Vl. Pekelský.

